

Ateş ve Havva
Mahi

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-540-3

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 774
Hayat Edebiyat : 130
Kitabın Adı : Ateş ve Havva / Mahi
Yazarı : Şule Gizem Büyükboz
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : Sevgi Korkut
Kapak ve İç tasarım : Vildan Ekşi
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayat yayinlari.com - e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

[X/hayat yayinlari](https://www.instagram.com/hayat yayinlari) [f/hayat yayinlari](https://www.facebook.com/hayat yayinlari)

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

Ateş ve Havva

Mahi

Şule Gizem Büyükboz

30 Nisan 1998'de Antakya doğdu. Bebekliği ve ilk çocukluk dönemi İstanbul'da geçti. İlkokul çağında ailesi Kocaeli'ne taşınınca ilkokulu, Kocaeli Karamürsel Güzel Kıyı İlköğretim Okulu'nda okudu. Orta öğrenimini ailesinin Hatay'ın Hassa ilçesine taşınması ile Hatay Hassa Derviş Paşa Ortaokulu'nda tamamladı. Hatay'da geçen dört yıllık bu serüvenden sonra Kocaeli Karamürsel'e dönen Büyükboz, ailesiyle hayatına orada devam etti. Liseyi Kocaeli Karamürsel Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde okudu. Lise çağlarında yazmayı keşfeden Şule Gizem, 17 yaşında ilk romanını kaleme aldı. 18 yaşında liseden mezun olunca iş hayatına atılan Şule Gizem, geleceğinin temellerini erken yaşta atmaya başladı.

İlk romanı *Portakal Ağacı* kitabını 2021 yılında çıkartarak okuyucularıyla buluştu. Bu süre içinde Şule Gizem, Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi Çocuk Gelişim bölümünde okumaya başladı. İkinci romanı *Soğuk Cehennem* kitabını 2023 yılında tekrar okuyucularıyla buluştu.

Şule Gizem, hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirdiği hayatında kitapları ve okuyucularıyla buluşmaya devam ediyor.

*Bazı yaraları ne kadar sararsan sar dikiş tutmaz!
Sarılmaz yaraların acılarına sevgilerimle...*

Birinci Bölüm

Dilhun

Zaman acılamak bilmeden yaşlandırıyor. Kalplere vurulan mühürler arttıkça kıymet bilen yüzü ekşiyor ve canı acıyordu. Ruhlar ehemmiyetini yitirirken ölüm insana huzur veriyordu.

Bakmasını bilen, dünyada her şeyi görebilme kabiliyetine sahipti. Neden önünde duranın kıymetini bilmeden ardındakine koşar insan? Anlamak güç.

Bataklıkta açan narin bir çiçek beliriyordu. Zamansız ve kimse-den yüz bulmadan açan o eşsiz canlı. Kalplere eşelediği tohumuyla bin bir geceyi beraberinde süslüyordu. Masallara sığmayan güzelliği, bir kötülüğün pençesine takıldığında ise hayat ona esrarengiz bir gerçek sunuyordu.

Kurdun kuzuyu yediği bir masaldan ne beklenebilirdi?

Gözleri dünyayı unutan bir adam bıraktıklarında dudaklarına vurulan zincir bir pençenin avına yaslanıp da bırakmayışı kadar geçti. Ateş Han, öğrendiği gerçeklerin izlerini savurmadan yuttuğu bir düş kırıklığı içindeydi.

En son babasına neredeyse açılacağı bir boğulma anıyla yüzleşirken kapıyı aralayıp içeri giren Bekir, onu öfkeyle boğuşmaya itmiş ve Havva ile en güzel günlerini zehirlemek yerine kendine acı vermeyi seçmişti.

Üst üste gelen sıkıntılara boyun eğen Ateş büsbütün asabi, kimseyi umursamayan ve öfke küpüne dönmüş, gözü Havva'dan başkasını göremez olmuştu. Bir yetimin kalbine acı vermekten korkan Ateş, çekilmez ve herkese karşı keskin tavırlarıyla yıkıcı bir adama dönüşüvermişti.

Evlilik stresindedir, diye üstüne gitmedikleri Ateş'ten ziyade sevgili gelinleri Havva'ya ehemmiyet veren aile; çeyiz, kına ve düğün alışverişlerinin içinde kaybolup gitmişlerdi. Havva müstakbel eş adayı kadar olmasa da ilgi odağı kendisi olduğu için Ateş'in yanğını fark edememişti.

Kırgınlıkların gizeminde Belfü ile çok güzel vakitler geçiriyorlardı. Gelinlik provaları, kına için seçtikleri elbiseler ve birçok takı alışverişleri... Havva, mutluluk mayasıyla huzur içindeydi.

* * *

Düğüne üç kalasıya kadar tüm hazırlıklar tamamlandığında kızları alıp dondurma yemeye götürən Bekir, kız kardeşinin nişanlısına da haber verip sahilde kızların gönlüne göre davranmayı seçmişti. Nedim de onlara katıldığında Ateş'in yokluğunda vakit geçirmişlerdi.

“Ben limonlu ve kavunlu dondurma istiyorum.” diyen Belfü, nişanlısına bakarken Bekir de Havva'nın talebini dinlemişti.

“Ben sadece bir top karamelli alsam yeter.”

Kızları onaylayan beyler dondurmacının yanına gidip taleplere göre geri geldiğinde keyifle sohbet etmişlerdi.

“Havva iki gün sonra resmen Han sülalesine giriyor şaka gibi!” demişti Bekir.

Belfü dondurmasını yerken Nedim onun üstüne dökülen damlaları silmekle uğraşıyordu. Nazik davranışına karşı Belfü gülümserken Bekir devam etmişti.

“Bu kader işte! Nereden nereye geldik arkadaş... Daha dün Havva bizimle yaşamaya başlamıştı, şimdi kardeşimin eşi oluyor.”

Omuz silken Belfü tebessüm eden Havva'nın gözüne takılan her ne ise ona bakmak için arkasını dönüyordu. Havva kaşlarını çattığında dondurmasını yemeyi bırakmıştı.

Bekir son zamanlarda Ateş'in soğukluğunu fark etse de bunu evlilik stresine vuruyordu ama artık çekilmez bir Ateş Han görmek kimseye iyi gelmiyordu. Hemen masanın yanında duran Ateş, kimseye

bakmadan Bekir'in yanında oturan Havva'nın elinden tutmuş ve kimseye bir şey demeden ayağa kaldırmıştı.

Havva dondurmasını masada bırakarak onu takip ettiğinde resmen gerilmekten ayakları titremişti. Bu da neydi? Ateş hep böyle miydi yoksa onu bu hâle getiren evlenme fikri miydi?

Havva elini ondan çektiğinde Ateş hırsla ona dönmüş ve bakışlarındaki sertliğini kontrol edememişti.

“Ne oldu Havva niçin durdun?”

“Neyin var senin!”

“Yok bir şeyim.”

“Beni böylece kimseye hiçbir şey söylemeden götürüyorsun. Farkındaysan onlarla vakit geçiren bendim ve veda bile edemedim beni masadan kaldırdın.”

Ateş gözlerini devirdiğinde ağabeyiyle Havva'yı yan yana görmekten dolayı gözü dönmüş gibi hemen müdahale ettiği için hızına yetişememişti.

“Sana bir şey göstermek istiyorum güzelim.”

“Hayır! Sende kimsenin bilmediği bir şey var ve bunu sadece benden değil herkesten saklıyorsun. Ben seninle iki gün sonra evleneceğim farkında mısın? Ateş sorun ne? Anlatır mısın artık?”

Havva'nın bu sorusu odunu ateşe veren kıvılcım gibi körüklenirken Ateş, telaşına yenik düşmüştü.

“Gerginim. Hem de hiç olmadığım kadar.”

“Onu fark ediyorum sorun evleniyor olmamız mı?”

“Saçmalama seninle evlendiğim için çok mutluyum ben.”

“Peki, sebep ne, neden böylesin? Benim tanıdığım adam nerede Ateş? Bazen hayret ediyorum.”

Havva sol eliyle sağ dirseğini tutarken ilk kez Ateş'e çıktığı için bayağı sinirliydi.

“Babam ve dedem çok üstüme geliyor. Sürekli holdingde sabahlıyorum. Düğünden sonra ikimiz için tekneyle seyahat planı

yaptığımdan dolayı kafamda bitmeyen onca işin yükü var. Seni de hırpalıyorum değil mi?”

Ateş bir anda yumuşayıp Havva'nın yanına giderek yüzünü avuçlarının arasına aldığında sıcak bir bakışla onu sakinleştirmişti.

“Seni üzdüğüm için özür dilerim güzelim.”

“Sadece ben değil ... Belfü, Bekir abi ve Nedim'e de ayıp oldu.”

Yanaklarını sevmeyi bırakıp elinden tutarak yoluna devam eden Ateş makul bir cevapla geçiştirmişti.

“Ben onların gönlünü alırım sen merak etme.”

Bu durumdan pek memnun olmasa da gönül almasını bilen bir adam olduğu için Ateş'i hemen affetmişti Havva. Birlikte sahil boyunca yürümüş ve eve girene kadar sakinleşmişlerdi.

Ateş'in planladığı seyahat için getirdiği bavullar ilk önce Havva'nın dikkatini çekmişti. Boş bavulların üç tanesi krem, üç tanesi gri renkteydi.

“Bu kadar eşyayı alıp ne yapacağız?”

“Belli olmaz sen alabildiğin kadar eşyanı almaya bak güzelim. Akşamları deniz serin olur.”

“Hep tekne de mi kalacağız?”

“Öyle düşünüyorum ama hava şartlarına bağlı, zamanı gelince bakarız.”

Başını sallayan Havva bavulları hazırlarken Ateş'in yardımcı olacağını tahmin etmemişti. Özellikle bol bol hırka ve hatta kışlık aldıkları için bir tık heyecanlanmıştı. Resmen bütün kışı denizde geçireceklermiş gibi bir hâlleri vardı.

Önce Havva'nın valizi daha sonra da Ateş'in valizi hazırlandığında eve yeni gelen Belfü açık kapıları fark edip yanlarına gitmişti.

“Ne o evden kavimler göçü mü kalkıyor? Ne bu yahu, ne kadar çok valiz var?”

Havva bilmediğini ima ettiğinde Ateş dümdüz bir duvar gibi baktığı kardeşine aldırmandan çantasını hazırlamaya devam etmişti. Ateş, tüm hazırlığı tamamladığında Havva ve Belfü aşağıya inerek

akşam yemeğine dâhil olmuşlardı. Ateş yemeğe inmediğinden ona hazırladığı tepsıyla yemek çıkartan Havva, terasta oturarak sessizliği seçmişti.

Ateş'i kimse anlamıyor ve yaptıklarını sürekli evlilik sancısına vuruyordu herkes. Ah o yürekte ne acılar pişiyordu... Gerçekleri öğrendiği andan itibaren bir kez bile ağabeyiyle tek kelam etmeyen Ateş, bütünüyle ondan nefret ediyordu.

Havva'nın tarafından bakan Ateş, ömür boyu bilmeden bir katilin kardeşini sevecek olmasını yüreği kaldırmıyordu. Her ne kadar bunu söyleyemese de bir gün gerçekleri anlatacak cesareti kendinde bulacağını ümit ediyordu. Kederine pansuman olamayan Ateş sessizce erirken kına gecesinin olduğu güne kadar kendine hâkim olmayı seçmişti.

Mezar taşından konu nerelere gelmişken Ateş sevgilisine kıyamıyordu. Düğünü durduracak cesareti yoktu. Bataklıkta açılmayı bekleyen bir çiçek gibi Havva'nın sonunu hazırlayan Ateş onun adına kararlar alıp veriyordu. Aldığı en büyük karar da tekne seyahatlerinden sonra Han köşküne dönmeyecek olmalarıydı.

Havva'ya da kendisine de bu eziyeti çektirmek istemiyordu. Ailesinde görmeye tahammül edemediği dedesi ve ağabeyi var olduğu sürece onlarla aynı evi paylaşamazlardı. İçinde fırtınalar esen Ateş'in onları gördükçe yüreği sıkışıyor, nefesi kesiliyordu.

Bir kez ailesini kaybetmiş bir kadına bir kez daha aile hasreti çektirmek zordu. Ona bunu yapamayacağı için evlendikten sonra seyahatleri biter bitmez buldukları güzel bir eve taşınmaktı niyeti.

Ateş bir aşeka sarmalına daha tutulurken hayatının ikinci tokadına şahit olmuştu. İlki Leyla'nın oyunu, ikincisi ağabeyinin ona yaşattığı elim kaderdi. Bir tohum misali Havva'nın içinde yeşermeyi uman Ateş, dünyanın ona sarmaladığı aşekaları üstünden silkeleyemiyordu.

Ağacı dış kabuğundan kurumaya başlayan Ateş, geleceğini tasarlamakta güçlük çekiyordu. Havva gerçekleri bilse ne olacaktı? Bırakıp gitmek hayal ettiği kadar acı verecek miydi bu çaresiz adama?

Kendi kendine ölmeyi seçen Ateş, ruhunu aşekanın kollarına bırakmıştı.

* * *

Havva kına gecesinden bir gün önce tanıdığı tüm arkadaşlarını eve toplayıp bekârlığa veda eder gibi kız kıza eğlence düzenlemişti. Hepsi Havva'nın odasına toplandığında sohbet, muhabbet ve eğlence eksik olmamıştı.

Evlilik öncesi üzerlerinden atılan heyecanlar Havva'yı gerse de bu kadar hızlı evlenmeye karar veren Havva'yı arkadaşları makaraya almışlardı. Neredeyse sabahlayan kızlar evin şenliği hâline gelirken kimse onların keyfini bozmadan eğlencelerine devam etmişlerdi.

Kına gecesi gelip çattığında ise kendi yuvasını kuran Havva, heyecanlı ve sevinç içinde gözlerini yeni bir güne açmıştı. Kına için Han köşkünün bahçesi seçilmişti ve bu sayede yetişmeye kaygısı taşımadan rahatça uyanmıştı.

Ayrıca yüzlerce misafiri ağırlayacak olan köşk ahalişi neredeyse sabahın kör bir saatinde uyanıp hazırlıklara başlamıştı. Organizasyon firması erkenden gelip masaları, ışıklandırmaları ve gereken her teçhizatı ayarlarken kimse kahvaltıya inmeyi akıl etmemişti.

Terasa kızlar için aperatif bir yemek masası ayarlanmış ve yemekten sonra coşkun bir neşenin hâkim olduğu ortamda Havva'nın hazırlıkları başlamıştı. Herkesin eteğine karışmış bir telaş gibi karar verilen her olumlu düşüncede bir fikir ortaya karışıp gidiyordu. Gece başlamadan gelen eş dost, Han ailesinin büyükleri tarafından karşılanıyordu. Aralarında dolaşan Belfü, sevinç dolu anları yaşarken Havva'nın yanındaki Zümrüt başta olmak üzere herkesin mutluluğu çoğalmıştı.

Davete icabet eden akrabaların arasına Ateş'i kanını çeken bir yakını da teşrif etmişti. Dayısı ve ailesi de elbette düğününe davetli olduğu için dayıkızı Leyla da onlarla gelmişti. Nişana bahane bulup katılmayan Leyla bir şekilde düğüne zorla getirilmişti. Annesi Ayşe Hanım kızının kalbini bilse de katılmamasının ne kadar yanlış olacağını düşünerek düğüne mecbur etmişti.

Leyla onlar için ayrılan odada annesiyle laf dalaşına girerken sesi haddinden yüksek çıkmıştı. Odaların nasıl ayrıldığından bihaber Havva, bir sebepten aşağı inip geri çıkacağı sırada kapının ardından yükselen sese kulak vermişti.

“İnanılır gibi değil. O paçoz beslemede Ateş ne bulmuş anlamıyorum! Ateş Han onun dengi mi? Ailesi bile belli olmayan bir kızı kendilerine gelin yapmalarına şaşırıyorum doğrusu!”

Bu sözler Havva’yı geriye ittiğinde gözlerinden süzülen yaşlar onu kimsenin olmadığı çalışma odasına ilerletmiş ve kendini bir müddet o odada avutmaya çalışmıştı. Duyduklarının karşısında yüreği parçalansa da onların söylediklerine takılmamaya çalışıyordu. Bu sözleri söyleyenin Leyla Soylu olduğunu da asla öğrenemeyecekti. Ateş’i kimseye layık görmeyen Leyla sözleriyle bir yetimin kalbini kırmıştı.

Gözyaşlarını sildiğinde içeri giren nişanlısı Ateş’ti. Babasının istediği bir evrakı almak için çalışma odasına giren Ateş, gözü yaşlı bir sevgili bulmayı beklememişti.

“Havva ne oldu sana böyle?”

Başını eğen Havva arkasını dönüp yüzünü temizlemeye çabaladığında onu kendine çeviren Ateş’le göz göze gelmişti. Gülümseyen Havva onu da kırmadan bir gün geçirmek istemişti.

“Güzelim biri bir şey mi söyledi?”

“Hayır...”

“Ah... Senin yüzüne düşen bu kırgınlığa alışık değilim. Ne oldu hemen söyle?”

Ateş kaygısını sesine yansıttığı sırada Havva diretmesini ister gibi bakmıyordu. Onun bakışlarında kendini bulurken biraz olsun kendine geliyordu.

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var Ateş. İyiyim merak etme.”

“Seni böyle bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun?”

Havva onun rahat bırakmayacağını bildiği için geçiştirmenin çarelerini aramıştı.

“Çok duygusalım. Seninle kuracağım yuvanın heyecanı ve bu kalabalık, beni duygusallaştırıyor.”

Ateş süzülen yaşların ıslaklığında kalmış yanaklarını sildiğinde alnına bir buse bırakıp geri çekilmişti.

“Benim çiçeğimi kim soldurduysa bunun hesabını sorarım biliyorsun. Sen buna ağlayacak bir kız değilsin. Mavilerin yine durgun bakıyor.”

Gözlerinin mavisine uzun uzun bakarak uzun uzun bakarak devam etmişti.

“Şimdi hemen bir konsolosluğa gidip evlendikten sonra yurt dışına gidebiliriz. Seni bu kalabalıktan çekip alabilirim.”

Havva onun bu çılgın fikrine gülmeye başladığında ağlamayı kesmişti.

“Sonra ikimizi de ipe dizensinler.”

“Kimse tek kelime edemez. Sen yeter ki iste!”

Havva ona karşı ılımlı yaklaşarak hoşgörü sunmuş ve onun da içini ferahlatmıştı.

“Biz yine de kimseye mahcup olmadığımız bir düğünü atlatalım. Sonra nereye gitmek istersen ben de oraya gitmeye hazırım.”

Ateş gerginliğinin üstüne gelen bu samimiyetle onu odasına kadar çıkardığında kızların ona iyi geleceğini bildiğinden hazırlıkların devam etmesini sağlamıştı. Bu saatten sonra Ateş ve dostları evden ayrıldığında evde kalan erkekler sadece şoför Engin ve bekçileriydi.

Kızlar kendi aralarında kınayı yapacakları için her yer kadınlarla doluydu. Havva böyle bir günde duyduklarına rağmen sabır dilemişti. Kimseye laf anlatacak güçte değildi. Cahilce buluyordu. Körelmiş gözlere gökyüzünün mavi olduğunu anlatamazdınız. Ne boyun eğmeye ne de günün mahvetmeye gerek vardı.

Gündüz yaşadıklarını bir kenara bırakan Havva arkadaşlarında kendi mutluluğunu bulmuştu. Herkes o gün için o kadar özenliydi ki. Havva da bu özen karşısında kendisine gelmişti. Giydiği elbisenin şıklığı, saç, makyajı ve her detayıyla mükemmeldi.

Belfü elinde bir kutuyla odaya girdiğinde bu kutunun ağabeyinden geldiğini bildirerek Havva'nın eline vermişti. Herkes Ateş Han'ın centilmenliğini alkışladığı sırada Havva kutuyu açmış ve içinde gördüğü gerdanlığın güzelliği tüm arkadaşlarını etkilemişti.

“Ateş Han'ın zevkli bir adam olduğu Havva'yla evlenmesinden anlaşılıyor.”

Bu sözlerin üzerine Havva al al olurken gerdanlık boynuna takılmıştı. İçinde yazan not yalnız ona özeldi. Notta, “Sevgili karıma...” yazan kâğıdına bakmış ve çekmecesine ilişti. O kadar mutlu olmuştu ki paha biçilmez olan gerdanlığın değeri değil Ateş'in onu düşünen kalbiydi.

Havva'nın mutluluğunu bir kenardan izleyen Leyla da kızların arasında ve tabii ki bu anlara şahit oluyordu.

Zamanı geldiğinde aşağıya indirilen Havva, öncelikle Han ailesinin geleneklerini yerine getirecekti. Duvağı örtülü bir şekilde kadınların arasında geçen Havva ayakta bekleyen yaşını almış bir kadın, koridorun diğer ucundan ona dualar ediyordu. Kınanın yakılacağı koltuğa oturduğunda kızlar kına tepsisiyle gelmiş ve Han köşkünde sessizlik arz etmişti.

Havva'nın sandalyesine yakın bir kadın oturmuş ve ruhlarına değen çıplak sesiyle kına türküsüne başlamıştı. Kızlar kına tepsisiyle Havva'nın etrafında dönerken ellerindeki mumların ışıltısı tüm kadınların gözlerindeydi. Havva kulağından akıp giden deryayı dinleyerek daldığında etrafında dönen dostlarını sanki dışarıdan izler gibi izlemişti.

Bu, her genç kızın yaşaması gereken ender anlardandı. Büyüdüğü evin duvarlarına yansıyan uğultular ve sevgiyle yapılan yeminlerin verildiği o sözler. Kalbinin uğultusuna kulak veren o nadir kıvılcımlar onları çağırır ve elinden tutarak vaktin geldiğini hissettirirdi.

Havva kına türküsünü dinlerken kadının mırıltısından ziyade yüreğine fısıldadığını sezmişti. Tebessümüne karışan gözyaşları ise onlara istenilen hüznü çağırılmıştı. Kızlar alkışlarken bir kadın yamacına oturmuş ve elini açmasını istemişti.

Belfü ve Zümrüt'ün kulağına eğilip sakın elini açma değişiyle elini sıkı sıkı kapatmışlardı. Zümrüt büyük bir çağrıyla Semra Hanım'a dönmüştü.

“Gelin elini açmıyor!”

Herkes gülümsediğinde Semra Hanım yanına gelmiş ve eğilmişti. Duvağı açılan Havva elini açtığında avuçlarına bırakılan tam altınların üstüne kına yakıldığında herkes bütün bu yaşananları alkışlamıştı.

Havva ayağa kaldırılıp yeniden bir kadın koridorundan geçirildiğinde dualar eksik olmamış ve Semra Hanım onu gelini olarak kabul ettiğini belirten sözleri telaffuz etmişti.

“Bundan böyle sen benim kızımsın. Gidene durak, kapına ırak, kötü söze ortak olmam. Hoş geldin yavrum.”

Dediğinde alkışlar eşliğinde Semra Hanım'ın elini öpen Havva'ya neredeyse ağırlığınca altın takılmıştı. Bu ailenin böyle bir âdeti olduğu beklenilmezdi. Güç gösterisinden ziyade bir gelenek gibi devam ettirilen adetlerin bir diğeri de geline ballı kaymak yedirmektir. Bunu yapacak olan Semra Hanım, kayınvalidesinden ne gördüyse onu yerine getiriyordu. Tahta kaşığa dolu dolu aldığı ballı kaymağı Havva'ya yedirdiğinde yine konuşmuştu.

“Ağzın tatlı, yüreğin bahtlı olsun kızım.”

Havva lokmasını yutarken kızlar kenardan gülüyordu. Havva'nın şaşkınlığı görülmeye değecek bir tatlılığa sahipti. Her adımda bir adet yerini bulduğunda yorulan Havva sonunda merasimlerin yerini eğlenceye bırakması onun için biraz olsun oturmasına fırsat sunmuştu. Tüm dostları eğlenirken herkesin yüreklerinden sunduğu hoşgörüyü tebessüm etmişti.

Yaşatılan gelenekler çok güzeldi ve onlara pek düşküdü Havva. Her birine ayrı ayak uyduran Havva o kadar huzurluydu ki onun bu temiz düşüncelerine kim dem vurabilirdi?